Recensie: Dirty Dancing in Concert ******

Stadsschouwburg Antwerpen
zaterdag 4 mei 2024

foto © MB Presents

Recensie:
De jaren '80 van de vorige eeuw heeft een schare legendarische films opgeleverd met al minstens even legendarische soundtracks waaronder 'Top Gun', 'Flashdance' en 'Dirty Dancing'. De muziek was daarbij veel meer dan zomaar achtergrondgeluid. Het was een integraal en belangrijk onderdeel van de film. 'Dirty Dancing in Concert' levert daarvan het bewijs. Tijdens de filmvertoning wordt alle muziek live gespeeld door een band onder leiding van Elliot Davis. En dan valt op hoe gevarieerd de muziek van deze film is en hoe barstens vol muziek deze film wel zit. Geen wonder dat de soundtrack van 'Dirty Dancing' zo gigantisch populair was. Rebecca Gilliland, Daniel Len en Luke John Walsh nemen de vocals op zich en plaatsen je tijdens 'Dirty Dancing in Concert' meer dan eens voor een lastige keuze: volg je hun live-prestaties of bekijk je de beelden met Patrick Swayze en Jennifer Grey? Gelukkig is er na de film nog een half uurtje waarin ze volledig in de spotlights mogen staan en de grootste hits uit de film in een gigantische medley steken. Dit is het uitgelezen moment voor het al uitgelaten publiek om zich volledig over te geven aan de muziek en in pure party-mode een heerlijke avond af te sluiten.

Hoewel de film 'Dirty Dancing' in 1987 al werd uitgebracht, is hij nog altijd relevant qua thema's. Hoe vaak hebben we geen mening klaar op basis van vooroordelen? We strijden voor gelijke rechten voor iedereen … die hetzelfde is als wij. We ijveren voor onze principes … tot het concrete inzet van ons vraagt. Hoe moeilijk is het niet om door de begrenzing van je eigen sociale klasse te geraken? Welke risico's nemen vrouwen wanneer abortus volledig illegaal is? Het zijn een hele hoop thema's die verweven zitten in de film zonder dat je als kijker het gevoel krijgt dat het een zware film is; integendeel.
De focus op muziek en dans maakt dat 'Dirty Dancing' juist erg goed verteerbaar en visueel stimulerend is. Toegegeven: de naakte, bezwete torso van de jonge Patrick Swayze terwijl hij zich als dansleraar Johnny ontfermt over Baby is absoluut geen straf om naar te moeten kijken. (Getuige daarvan de toename aan estrogeen en het gefluit in de zaal toen dit op het beeldscherm verscheen.) Voeg daarbij de opzwepende ritmes van 'Love Man' (in dit geval niet van Otis Redding, maar van Luke John Walsh), knappe camerapositionering en vlotte montage, en je merkt dat ondanks de serieuze thematiek Dirty Dancing in de eerste plaats een geweldig entertainende film is.
Dat voel je dan ook aan de reacties van het publiek. Je hoort het publiek meezingen met de liedjes, applaudisseren voor de prestaties van het orkest en de zangers en zangeres, ze reageren wanneer de vader van Baby door zijn vrouw ter orde wordt geroepen en ze uiten probleemloos hun enthousiasme wanneer

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Johnny de legendarische zin "Nobody puts Baby in a corner." uitspreekt. Je voelt aan alles dat het publiek de tijd van zijn leven heeft nog voor 'Time Of My Life' wordt ingezet. En terwijl Patrick Swayze en Jennifer Grey de legendarische lift uitvoeren op het grote scherm, is in de Stadsschouwburg het feest al in volle gang. Al dansend en zingend geniet het publiek van de laatste beelden, maar vooral ook van de vocale prestaties van Rebecca Gilliland, Daniel Len en Luke John Walsh. De saxofonist gooit nog wat extra olie op het publiek dat al in vuur en vlam staat en 'Dirty Dancing in Concert' gaat naadloos over van een live-filmvoorstelling naar een muziekfeest ter ere van de soundtrack.

Rebecca, Daniel en Luke John rijgen de hits aan elkaar. In 'Yes' van Marry Clayton komt de geweldige stem van Rebecca Gilliland voor het eerst ten volle tot haar recht. Ze mag er helemaal voor gaan en toont dat ze niet alleen heel hoog kan, maar ook serieus lang kan uithalen. Het romantische 'Will You Still Love Me' gaat naadloos over in de surf sound van 'Big Girls Don't Cry' waar Daniel Len voor de hoge noten mag gaan. Luke John Walsh bewijst vervolgens dat hij dit ook kan en verleidt het publiek met zijn versie van 'Stay'. 'Hey! Baby' is ook weer zo'n geweldig moment. Rebecca en Luke John spelen voor de fun het begin van de filmscène na. Het publiek lust er wel koek van. In de zaal is het één groot feest en op de scène hebben ze er zin in. Je kreeg hier een 'je-moet-er-bij-zijn-om-het-te-ervaren'-moment.

'She's Like The Wind' is voor Daniel Len en spontaan wordt de Stadsschouwburg van Antwerpen verlicht door smartphones. Het is pure romantiek die nog extra onderstreept wordt door de saxsolo. De gitaar, maar vooral ook de drum, krijgt een extra momentje in de spotlight tijdens 'Wipe Out'. Het publiek is nu helemaal opgezweept (voor zover dat nog verder kon) voor het finalenummer… maar moet nog heel even op de honger blijven zitten. Het 'Kellerman's Anthem' moet eerst nog de revue passeren. De anticipatie is nu zo groot dat de eerste noten van 'Time Of My Life' een heuse catharsis teweeg brengt. Alle stoppen mogen er nu uit en nog een laatste keer kan er naar hartenlust meegezongen, meegedanst en meegeleefd worden op de geweldige muziek van 'Dirty Dancing in Concert'.

< Sascha Siereveld >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.